

15. szám.
 Április 15-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Ballagi Mór.

Ballagi Mór azon szerencsés író, ki oly chef d'oeuvre adott át az olvasó közönségnek, mely minden osztály, rend, és életkor szerinti olvasónál korszerűséget képez.

E könyv az, mely utat nyit a magyar és német nemzetnek egymást kölcsönösen és alaposan megérteni, s a nemzetiségi differentiakat kölcsönös megelégedésre kiegyenlíteni.

Biztos kútfő után mondhatjuk, hogy még maga az állam-miniszter úr is gyakran folya-modik e könyvhöz, s felvilágosítást szerez belőle magának.

És méltán tartatik az ily magas becsben.

Mert megtalálható abban Vörösmarty költészetétől kezdve, a Corpus jurisig minden.

Magában foglalja az Csen-gery államtudományát, Kemény vezérczikkeit, Arany hős költészetét, Gyulay kritikáját, Brassay fűvészetét, Greguss bölcsészetét, Kakas Márton bolondságát, Remellay históriáját, szóval

mindent, a mi magyar nyelven iratott, — kivéve Oroszhegyi Józsa vegytanát.

Ezen nagy becsű könyv tudniillik Ballagi Mór magyar-német szótára.

E mű nagy befolyással volt a német emberek megmagyarítására.

De nem csak a szavak rend-behozásának, hanem a szavak értékesítésének is nagy mestere előttünk álló barátunk, ki bár híven talált arczképéhez mégis legkevésbé hasonlít, mert a kik őt személyesen ismerik, csak szónokolva ismerhetik.

Ő a legbuzgóbb szónokok példányképe, ki ha francziának született volna, most a franczia törvényhozó testület vitái alkalmával, a Hon és Pesti Napló extra Beilagokkal vol-

nának kénytelenek megjelenni; s azt kellene azután majd meghallgatni, a mit ő mondana az ultramontánoknak. Ott volna majd sűrűn látható a stenographiában bezárjelezett (zaj) — (nagy

zaj), — (heves félbeszakítások), — (felugrás a padok tetejére), — (ordítás a jobb oldalon), — (synodalis zsvaj), — (szónok túldörgi valamennyit) stb. eff. Majd kikapnák azok tőle a magukét! — Hogy a kutya egye meg a macskát!

Ez az ő szava járása, melylyel a világ tarthatatlan helyzetét szokta jelezni. Mely kegyes óhajtását mi is készséggel aláírjuk.

K—s M—n.

A siberiai kárbunkulusok.

A minden oroszok ura,
Kinek keze meszsze élér,
Ki adá a rendeletet:
Minden ékszerész, juvelir,
Menjen keresni számára
Olyan kárbunkulusokat
Miket még senki sem viselt
Galambtojás nagyságukat.
Drága legyen, kincset érjen,
Minden szeme az ékszernek,
Hogy mikor készen fog lenni
Egy fél országot érjen meg.

A minden halandók ura
Kinek keze még meszszebb ér
Szól: itt a kárbunkulusok!
Ne járjatok tovább szebbért.
Nem viselte ezt még ember,
Egész új neme a kincseknek.
A ki még ma büszke ember
Holnap hordja — s aztán nincs meg.
Minden egyes kárbunkulus
Kerül egy emberéletbe,
S mikor az egész lánc megvan
Egy félországot temet be!

K—s M—n.

Mi köze a kutya-macskának az erkölcsi világrendhez, ím megmondom.

Ha látom a magyar embert gőzösön utazni, telegraphon levelezni, légvilágítás vagy petroleum mellett kivilágos kivirradtig kártyázni, másnap adóexecutióért fejét vakarni, és mégis a világ folyásával mit sem gondolva, fiát csak úgy nevei táblabírónak, mint anno 1801. akkor czifrább izé helyett azt szoktam én mondani, hogy a kutya egye meg a macskát!

Ha valakit a csizmája szorít, tyúkszeme fáj, nincs pénze, de sok váltó adóssága és mind e bajok orvoslását országgyűléstől várja: akkor kifakadok s azt mondom, hogy a kutya egye meg a macskát!

Ha a gazda lustasága és élehetlensége, a prókátor ügyetlensége, az uzorás gazsága és — a rossz poeta fűzfa versei védelmére és ajánlására a hazai nyomott viszonyokat emlegeti, akkor már épen nem állhatom, s azt mondom, hogy a kutya egye meg a macskát!

Ha a legujabb állambölelet szerint az alkotmányosság netovábbja abban állittatik rejleni, hogy az országgyűlés határozhasson, a mint tetszik, a miniszterek pedig ugy cselekedhessenek, a mint ő nekik tetszik, az

ily böleseségre azt szoktam én mondani, hogy egye meg a kutya a macskát.

Ha Deák a Lustkandléknak megmutatja, hogy a Corpus jurist, melyre hivatkoznak, vagy nem olvasták, vagy a hol olvasták, a deák szót nem értették, és erre a „Neue Freie Presse“ kizárólagos pártnézeteket emleget, melyeket Deák Lustkandl ellenében érvényesíteni törekszik: akkor aztán erősen fuvom, hogy a kutya egye meg a macskát! Hisz-e így az iskolás gyerek is, mikor feladatát rosszul csinálta meg, tanítója igazítására ezt viszonzozhatná: ez a te kizárólagos pártnézeted, én más-kép látom a dolgot.

Ha emberek, kik a semmit nem tevés munkájában híznak, üldözni akarják azokat, kik az örök igazság keresése mellett soványkodnak, akkor az erkölcsi világrend nevében azt mondom, hogy a kutya egye meg a macskát!

S minthogy végtére a most érintett témát folytatván, elébb utóbb kutya találna lenni a kertben: tehát abba hagyom, és dolgaink jelen folyására egyáltalában azt mondom, hogy a kutya egye meg a macskát!

B. M.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csak hiaba, tablabirobul minden kitelik! Most feltalaltam olyan *locomotivot*, a mi mar ezutan vasutakon minden egyib erőhatalmat kipotolnyi fogja: nem kel mar se gőz, se comprimalt levegő, se fűtenyi, se elektrizalnyi; in kicsinyalok mindent következendősigeskipenvalomodon:

Tehat magyar publikum *felül* (Sitzt auf) wagonba sokba: akor bicsi Reichsrath ur Kaiserföldy tartya egy szip dikeziot telegrafon. Atul eczere egisz personenzugot zsuppsz! felrantya *vis attractiva* Bicsbe; ott azutand megind, mikor szüksig, tartya egy masik cziliranyos beszidet ü excelentiaja, s azal megint ruppsz! egisz Personenzugot valamenyi magyar pasasiral vizsalóki *vis repulsiva* a Bicsbül. Is ez nem kerül semibe. Csak ara keletik majd azutan vigyaznyi Kaiserföldy urnak, hogy beszigye közepiben valami Shnitzer ne csinyalja megint, mert akor asztan kitalalya ugranyi az egisz vonat a sinekről, s a pasasirokba kar esik, a kinek in oka

nem leszek. Az in talalmányom egészen korekt. — Egyibiranta ugy latok, hogy idin nagyon hoszu lesz nyar! Mar meg azt a toasztot hoznak ujsagok, hogy Decemberbe lesz orszaggyüilis. Igy eldanolhat orszaggyüilis, hogy: „*Tilen, nyaron, pusztan az in lakasom.*“

Eszembe jutya nagy pintekrül, (onand tudok, mert konyhaban makot törnek, makos csuszahoz), hogy ha az a franya Napoleon elviszi Romabul katonat, s aztan papa is eltalal onan menyi Velenczibe, hova menek majd a harangok? Bicsbe, vagy Velenczibe nem eresztünk üket, mert idehaza minalunk izs nagyon sok adosagot fizeti az öreg harang!

A mi pedig sibiriai pestist ileti, atul ne tessik semit filnyi tekintedezs barátom uramnak. Olvasok symptomakat; hogy embernek sibiriai pestisben nagyon kinyilnak szemei. Ezen mink mar rigen atestünk.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Két testvér, meg egy közös köpönyeg.

Bruder Berliner. No már most mit csináljunk ezzel a közös talált köpönyeggel, ketten nem férünk bele; ha pedig kihirdetnők, hogy jelentse magát, a ki elvesztette, talán hárman is jelentkeznének rá; hogyan tudnók meg, hogy melyiké igazán? Én addig majd viselem. Jó lesz?

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Hát nem bánom, viseld te is; legyen egyik nap az enyim nappal, a tied éjjel; másik nap legyen a tied éjjel, az enyim meg nappal. Jó lesz?

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Irjuk hát ide a szegletére a te nevedet is, aztán majd én viselem, hogy a moly bele ne essék. Ugy-e jó lesz.

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Hát megállj. Ha rajtam hagyod ezt a köpönyeget, én viszont szívesség fejében garantírozom neked a rajtad levő kaputodat.

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Tudod mit? Ha nekem engeded

ezt a köpönyeget, én cserében adok tenéked egy — sipkaernyőt. Úgy is a te sipkádrol való.

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. De csak nézd, milyen jól áll már rajtam. Ez a köpönyeg maga is azt akarja, hogy az enyim legyen. Hát még ha a természetemhez igazítottam.

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Te iszonyu veszekedő ember vagy barátom! Te belém akarsz minden áron kötni. Én mindenképen fenn akarom a jó barátságot tartani közöttünk, s te folyvást ingerkedel velem. Mit rángatod az én köpönyegemet?

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Már a zsebeit is tele raktam a holmimmal; benne van a zvikkerem; a zsebkendőm, ezt már nem adhatom oda. Ezt már én *beruháztam*.

Bruder Wiener. (Fejét rázza).

Bruder Berliner. Micsoda köpönyegről *beszél*sz te itt? Hisz annak a mi rajtam van, a gallérját én magam csináltattam; ez belőlem nőtt ki; ez nem is köpönyeg; ez az én szárnyam. Agyiő.

Bruder Wiener. (Megszólal). Ohó!

Pajkos gyerekek mulatsága.

Hogyan kell pártolni az irodalmat.

A minap T. . . ban voltam, a kölcsönkönyvtárban. Beszélgettünk szépecskén a könyvkötő urral nagy szomoruan az irodalom *nem* pártolásáról, s több e féllekről, — végre ő eképen szólalt meg, még szomorúbban:

— Bizony, bizony, kevesen jönnek hozzám könyvekért, pedig csak 6 frtot kell egy évre fizetni, — különösen a *gazdagabbak!* ezek éppen nem, — ezek a *legrosszabbak!* inkább megveszik a művet drága pénzen, hogysem a könyvtárból olvassanak. — Oh itt nem pártolják az irodalmat!

M. D.

Hogy könnyebben essék!

Udvarhelyszék egyik községében M. L. földesúrnak adósa volt a székely; fizetni nem tudván, kérte a földesurat, hogy nyomorúságok közepette a kölcsönzött csekély összeg megfizetését engedje el, de mibe a földesúr beleegyezni vonakodott. Történt, hogy e közben a helybeli lelkész is odaérkezik, kinek elbeszéli a dolgot, s felkéri őt pártfogóul a székely.

A tisztelendő aztán azt tette ajánlatba: hogy a földesurnak se essék olyan nagy nehezére, s az adós se érezze meg, tehát engedtessek el a tartozás *ángáriánként.*“ Elfogadtatott.

A kurtina húzó.

„Kisasszony! Ezt a koszorút én hajítottam innen a zsinórpadrul. Engem is boldogiton néha egy tekintetével, mert én is az ön imádói közé tartozom. Arról fog rámismerni, hogy le- lógg a lábam a padról.

Aranyos zsákon vászon folt.

„Megláttalak az az hogy nem ,
Hire jött hogy özvegy lettél ,
Húsz mértföldről érted jött az,
Kit oly hosszan kecsgettél.“

„Kacsód szabad, szived szabad ,
Betáblázva nincs vagyoned ,
Az özvegységnek fád jármát
Bús egyedül miért vonod ?“

„Dobd el azt a gyászos fátyolt ,
Terítsd reá az elmúltra ,
Sóhajts egyet — de jó nagyot —
És kezd életedet újra.“

„Mondják hogy Bachust tiszteled ,
Úgy egy húron pendülsz velem,
Mert lásd azt az öreg urat
Én is mélyen istenelem.“

„Szereted a cifra öltönyt ,
Boldog vagyok csak az ujjal ,
Fizetetlen árjegyzékim
Esküsznek rá három ujjal.“

„Lelked a színházba vágyik ,
Lábod reszket, ha jön a bál,
Bár melyikből maradjak ki
Egész világ rám kiabál.“

„Te nem zenélsz . . . hát minnek is ,
Csak a „bon ton“ ő kedviért
Verklit veszünk, azt forgatjuk
Ahoz mindkettőnk keze ért.“

„Házi barátul tisztectskét
Saját izlésedre hozok ,
Pletyka hordó totum fac-nak
Vén mamát angazsirozok.“

„Nyáron fürdő, télire Pest ,
Hogy ránk ne találjon a gond,
Őszre pedig — ha megvegyük —
Mienk lesz a tokaji domb.“

„Mindig fiakkerben járunk ,
Megszokott már az a batárd,
Abban hurczolnak ma minden
Ordináré szegény tatárt!“

„Öröm és zaj, ábránd, mámor,
Illúsiókból férczelek

Szép özvegy kettőnk számára
Paradicsomi életet.“

„Osztán majd hozzá ragasztjuk
Százazredhez szerény nullám ,
Millió lesz . . . s millióból
Lassacsán elboldogulánk.“

„Ha nekem móringszolysz mindent
— Örökösöd leszek en-block
Kerülöm az asszonyi fajt —
S holtig „atillában“ járok.“

„Így arczképed a rámámba
Mintegy bele teremtették,
Ne tűnődj rajta — ne habozz
Add karod, s jöjj oltár elé.“*

Biczegő Dani.

*) Licentia poetica, a licentiák azon fajából, mely a februári pátensszel nem ellenkezik.

Mezőgazdászati tövisek!

(Tapasztalatok.)

B. pusztán Pista bátyámat látogatám meg az istenben boldogult 185* évben, midőn nem adatott szabadság a szegény legénynek beszállni senki fia hajlékába, a gazdára mért halálos büntetés súlya alatt, hiszem azon általános világelvénél fogva, hogy ha orgazda nem volna, tolvaj sem lenne, bár bajos feladat lenne meghatározni, melyik faj született előbb a nagyvilág történetében, az orgazda-é vagy a tolvaj? —

Épen jó villás reggelit élvezgeténk, midőn két csinos legény kitünően szép négy pej paripát vezetett a tanyaába, állításuk szerint Z. szabadkai ur vevé őket az akkori pesti vásáron, pihenés végett bátyámhoz, mint ismerős jó barátjához utasítván őket. —

Rendre nézegetvén a pompás csikókat, s két igazi mezei magyar nyers paripát, melyek úgy néztek ki, mint a munka edzett mezei napszámos a nyár fáradalmai közt, isten szép hajnalán fölébredetkor üdén, fűgén, teljes átadással az újra derülő nap talán izzasztóbb fáradalmai elé sietve — míg a pompás félvér vezetékek foghegyen szalazgaták az eléjük tett jóféle muhar szénát, s aláltak voltak mint az inopia deperditus kézműves, ki a czébül búcsuzás nélkül az aratók közé devalválta magát, s délben az ebéd fazeka mellől föl sem álva, csak mint levetett üres zsák, dül el a munku szünóráján pihenőre, ki nem annyira pihenni, mint örök álmát látszatik kimerülten aludni, — s történt közöttünk a következő rövid szóváltás:

Bizony legény, Z. ur aligha parancsolta, hogy így hajtsátok lovait. —

E kettő még minket is hozott, néha neha amazokat is meg meg rántotta, még sincs kutyabaja uraim, mert hozzá vagynak szokva, ha ökemük is szaladnak annyit, mint egyszer másszor már emezek szaladtak, ennyi utnak uraim oda se néznek; de hiszen kár is volt a nagy uraknak ezt az igazi erős magyar faj lovat azokkal a nagy fülű, madzag nyaku kajla-bajla gólyalábu, bokaverő, csámpás, tengeri vagy tudja a fránya miféle országbeli lovakkal össze zagyválni, azonban alig talál a szegény bojtárlegény egy jóra való paripát, mely mint ezek ni, ha egy nyári éjszakán napnyugtától, nap feljöttig tíz tizenöt mérföldet elugratnak, még jobb kedvű legyen, és ha elcsapjuk őket a mezőn, az izzadságot a járás homokjában hemperegve letörlik magukról, fölgorva megrázzák magukat s a mezei zivatart lehetne rajtuk újra megostorozni. — Aztán meg, ma egésznap majd kipihenhetik magokat itt e jó helyen, azért ugratuk meg őket hüvössel, szolt az egyik legény oly nyersen, mintha az egész éjjel ő is földön nyujtózva aludt volna végig. —

No hát legények, hadd egyenek a lovak, ti is mentek falatozni. — Panni! szolt a bátyám az udvaron keresztül menő leánynak, adjatok a legényeknek enni, a mennyi tetszik.

Tessék ide hozatni reggelinket, mit nekünk szánt a tens ur, lovainkat nem hagyhatjuk, ne hogy vagy össze rúgjanak, vagy valami baj legyen, szolt az egyik legény. —

Bátyám, parancsot adott, teljesítetett. —

Mig a parancs ki lett adva, mi gyanakodva ballagánk odább, midőn az egyik legény egész vad alázattal sompolyogva hozzánk, szola bátyámhoz, hogy: ha meg nem bántanám a tens urat, parancsolna még három legénynek reggelit, — kik a szomszéd nádasban foglaltak ideiglenes hadi szállást. —

Miután a kérelem teljesítve lőn — bár a közeli rétekre szándékozánk vízi vadászatra, tervünk megváltozott.

Bátyám egy meghitt emberét reggelre várván a nem messze fekvő K. városból, ki miután látta, hogy a házpdlás végén levő szellőző lyukak deszka csappantyuja, — melynek huzó zszinege a szobában levő tükör háta megetté szegre volt erősítve, s melyet bátyám a legények megjelenésükkor azonnal leeresztett, — a lyukakra van bocsátva, — a tanyai baj jelzésit messziről észre vevén, pejkóját végig legyintvén a városba visszanyargalt, és bár az illető csendőr kapitány előbb jegyzőkönyvet vetetett fel a városi biztos jelenletében,

— egy erős czirkáló csapat, — az akkori késedelmi szokás ellenére, — még is elég jókor ért a tanya vidékre, hogy bár a két legény paripáikra pattanva, mint sólymok tova röbbentek, társaikat is lóra szállítván a nádasban, de a vezetékcsikókat csakugyan nyugton hagyák az istállóban. —

Miután a csikók az előtt pár nappal Nógrád egyik jelentékeny méneséből fogattak ki, s már a körlevél e részben a k..i szolgabirónál megérkezett, — melyben az utba igazító — vagy megkerítőnek 200 frt. ígértetett, ezt Pista bátyámnak azon felszólítással nyujtá át, — hogy mit ad belőle a k..i korház javára? —

Felét ígéré — felét meghitt emberének ajánlá. —

Mi lett belőle? —

A banda még másfél évig garázdálkodott közel s távolabbi vidékeken.

Bátyámnak az ígért 100 frtot nem volt alkalma sem a k..i korháznak, sem meghitt emberének átadhatni, mert azt soha meg nem kapta, — másfél év alatt pedig P. K. G.-n a törvényszékek — s biztosok előtt nyolc-szor kénytelenítetett megjelenni, részint fölismerés, részint az eset elbeszélése s tanuvallomás miatt; az ide-oda utazás belekerült pár száz frtjába, másik nyáron pedig 500 csomó buza asztagja egyszer ok nélkül elégett, — őszszel jármos ökreinek javát kiválogatván 12 darabot elhajtottak — juh falkáját megmustrálták, — maig is oda vannak, — mig bátyám a legszebb idejében kénytelenítetett a mezőgazdaságot odahagyni s a k..i pipások számát öregbiteni ártatlan egyéniségével.

Férj és nő.

„Tedd be az ablakot szivem,

Hüvös az esti lég!

A szép vidék nézésével

Kebled betelheték!“

„Oh hagyj merengnem mostan itt

E csendes alkonyon;

Mig ott fönt függ tekintetem

Oly szépet álmodom!“

„Oly lázasan dobog szivem!

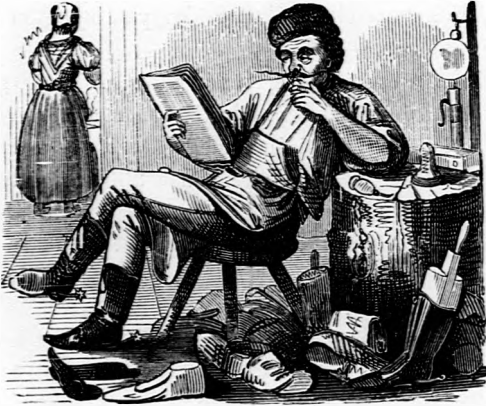
Most oly boldog vagyok!“

S az utczára epedve néz!

— Hol ifja ácsorog!

Sancho Panza.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Egy vágynak már, mint a vadász, ki út-
radtan érkezik az egész nap bukkadási kérésétől neki
már ne vározza, de bizonyos, csak éreztéké alant.

— — Azt mondta Napoleon az oppositio szónokaira, kik még nagyobb szabadságot sürgetnek, hogy úgy tesznek, mint a kik már bortul részegek s kiáltanak, hogy adjanak nekik még pálinkát!

— — Igen nagy fontosságra jutott jelenben a nagy politikai mozgalmak közepette a nápolyi polgármester kalamárisa. Annyira, hogy már a ministeriumot is interpellálták érte. Az tudniillik egy brigantit ábrázol, ki egy pénztárt tört fel. (Valjon mi lesz e kalamáris pörből.) Sok tinta fog folyni még a miatt!

— — Hugó Károly, miután ártatlansága fényesen kiderült, most már hirdeti automimicai előadásait Párisban, ily szerény frázisok kíséretében: „a nagy dolgoknak az a sajátságuk, hogy mentül nagyobb várakozással vannak irántuk; annál nagyobb dolgoknak fognak bebizonyulni.“

— — Orosz hirlapok azt a hirlapi kacsát tálalták fel, hogy Lengyelországban van egy földes ur, ki a jobbágyainak a nyelvét kitépi és elássa a földbe. Most aztán a lengyel lapok felszólítják amazokat, hogy bizonyítsák be rögtön ezt a vádat, nevezék meg rögtön azt a földes urat; mire az orosz lapok tréfás rövidséggel így válaszolnak: „mi várhatunk!“

— — A francia törvényhozó testületben sok mérges dikciót elmondtak a jezsuiták ellen: azok csak hallgatók türelemmel; szemükre hánytak minden emberi vétket: nem szóltak rá; hanem aztán mikor Gerül azt mondta, hogy 500 millió frankjuk van: erre rémségesen felzajdultak. Mert jól tudják, hogy ez a legnagyobb ok a meghalásra.

— — Az akadémia palotájában a tagoknak külön asztalaik lesznek, s minden asztalnak lesz egy *kis* fiókja, a hová kiki azt, a mit egész esztendőn át dolgozott, bezárhassa.

— — Napoleon azt mondta, hogy ha ő ki fogja is vonni Rómából a francia seregeket: ott hágy egy francia zászlót és egy francia — *faköponyeg*et, s az mindig elég lesz pápa ő szentségét bárki ellen is megvédelmezni. (Elhiszem: de hát a kik a faköponyegen kívül szorulnak?)

Bihar hajdani főispánja.

Egy zajos megyei gyűlésen igen hevesen ellene szólott az öreg főispánnak, a nagyon is ifju vérű Beöthy Ödön, s miután vége hossza nem akart lenni csipkelődéseinek, a főispán kéréleg fordult hozzája, mondván: ugyan tekintetes ur, kérem ne bántson nekemet, hisz épen magától nem várok ezt, a kit én csináltam táblabírónak, mire Beöthy: Engedelmet kérek, engem ugyan nem!

Hogy csakugyan furcsa stílusa lehetett az öreg urnak a magyar nyelvben, bizonyítja az is, hogy egyik beszédét ezen szóval kezdte: „Szerint stb.“

Midőn egy tisztválasztó gyűlésen elnökölt kijelenté, hogy nem bánja, ha az egész magisztratust kedve szerint választja a vármegye, csak Cs. Lajos vaskóhi szolgabírót hagyják meg neki, mert ha ez kimarad, ki látja el ötöt azután jó aczél és kova készlettel?

Mindezek daczára pedig még is boldogsága napjait élte Bihar az öreg ur kormánya alatt.

Fáy Gusztáv Kamillájára.

I.

Ezt a „Kamillát“ jó volt ám már végre beadni.
Rég nem is izzadt oly jól a mi publikumunk.

II.

Radnótfáynak is, feje bármint fájjon egyébtől,
Uj fájást ez a két Fáy ugy-e nem szerzett?

III.

Hogy sok is egy estére? ne bánd azt Guszti barátom.

A sokból keveset könnyü kivenni, ugy-e?

Z. A.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.